

Nr 15.

Ankom till riksdagens kansli den 13 mars 1924 kl. 3 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om skrivelse till Kungl. Maj:t i fråga om ändring i 10 § andra stycket förordningen den 16 juni 1875 angående lagfart å fång till fast egendom.

I en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 70, vilken behandlats av första lagutskottet, har herr *Andersson* i Rasjön föreslagit, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t begära förslag till nästkommande riksdag till sådana förändringar i förordningen angående lagfart å fång till fast egendom, att när ansökan om lagfart förklarar vilande på grund av de hinder, som omförmålas i 7 §, kungörelse om sådan ansökan måtte kunna utfärdas under vissa enklare former, som i motionen förordats, samt att tiden, inom vilken klander skall instämmas, måtte inskränkas till två år, räknat från sista kungörandet.

Beträffande de skäl, motionären anfört till stöd för sin ifrågavarande hemställan, får utskottet hänvisa till motionen.

Förevarande motion avser ändringar i två hänseenden i 10 § lagfartsförordningen, nämligen dels i fråga om längden av den tid, inom vilken klander-talan må väckas, och dels i avseende å sättet för kungörande av vilande lagfartsansökan.

Liknande frågor hava tidigare vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens prövning.

1) *Klandertidens längd.*

I sin ursprungliga lydelse innehöll 10 § lagfartsförordningen allenast bestämmelsen i paragrafens nuvarande första stycke. Det senare stycket av paragrafen har tillagts i sammanhang med de genom förordningen den 22 april 1881 införda bestämmelserna angående förvärv av fast egendom genom hävd. Enligt sistnämnda förordning grundades hävden, utom på för-

Historik.

Bihang till riksdagens protokoll 1924. 9 saml. 1 avd. 9 häft. (Nr 15.)

värv i god tro, på vunnen lagfart samt oavbruten tjuguarig utövning av äganderätten efter lagfarten. Då vunnen lagfart sålunda gjordes till förutsättning för hävdeförvärvet, blev det tydligtvis nödvändigt att bereda möjlighet till vinnande av lagfart å lagliga förvärv även i de fall, då föregående ägarens åtkomst icke kunde styrkas. Detta skedde genom det till paragrafen fogade andra stycket. Enligt detta kunde, om en lagfartsansökan förklarades vilande på den grund att förre ägarens åtkomst ej styrkts, sökanden begära utfärdande av kungörelse om förhållandet. Om efter kungörelseförfarandets avslutande klander å sökandens fång ej instämades inom tio år, skulle, under vissa i lagrummet angivna förutsättningar, den sökta lagfarten beviljas, oaktat förre ägarens åtkomst ej blivit styrkt.

Nya lagberedningen, som föreslagit nämnda tillägg till ifrågasvarande paragraf, yttrade till motivering härav bland annat:

Nya lagberedningen.

»Sättet för lagfartsansökningens kungörande är ägnat att sprida kännedom om förhållandet inom såväl närmare som fjärrare kretsar. Därjämte måste för lagfarts vinnande företes sannolika skäl, att lagfartssökanden eller han och hans rättssinnehavare oavbrutet under den föreskrivna tiden verkligen såsom ägare haft egendomen i besittning, i vilket hänseende, då tvist därom ännu ej yppats, erforderlig bevisning ansetts lämpligast kunna åstadkommas genom mantals- och skattskrivningslängden. Skulle nämligen den, som alldeles icke eller blott såsom förvaltare eller brukare besatte en fastighet, föranstalta att han något år bleve i berörda längd upptagen såsom ägare till fastigheten, vilket ej kunde ske utan ett falsarium, vore i allt fall utsikten, att sådant kunde utan protest fortsättas under tio år, ytterst ringa. Ett dylikt tilltag torde därför mycket sällan komma att ens försökas. Vidare bör märkas att, innan lagfarten beviljas, kronans ombudsman i orten skall höras, varigenom tillförlitliga upplysningar kunna vinnas ej mindre om kronans än ock gemenligen om enskildes rätt, samt att domstolen har sig ålagt att med ledning av dessa och andra tillgängliga upplysningar undersöka, huruvida anledning förekommer att annan än sökanden är rätt ägare till fastigheten. Slutligen torde jämväl den tidsutdräkt, som lagfartssökande måste underkasta sig, innefatta ytterligare säkerhet att det föreslagna förfaringssättet ej varder anlitat i oträngt mål och att sålunda den reda i äganderättsförhållandena, vilken lagfartslagen åsyftar, ej varder genom ifrågasvarande stadgande i någon mån rubbad.»

Vid 1891 års riksdag väcktes i andra kammaren en motion, nr 59, vari — under framhållande att den långa tiden av tio år, under vilken lagfartsansökningen skulle vara vilande, visat sig vara förbunden med högst beaktansvärda olägenheter — hemställdes, att den föreskrivna tiden av tio år för klandertalans anställande måtte ändras till fem år samt att den tid, under vilken sökanden eller hans rättssinnehavare skulle hava varit i mantals- och skattskrivningslängd upptagna, jämväl måtte sättas till fem år.

Lagutskottet åberopade i avgivet utlåtande, nr 8, ovannämnda uttalande av nya lagberedningen angående de i förevarande stadgande givna garantier mot att den reda i äganderättsförhållandena, vilken lagfartslagen åsyftade, skulle rubbas, samt anförde vidare:

»Utskottet föreställer sig, att verkan av nämnda garantier icke i någon väsentlig mån skulle förringas, därest, på sätt motionären föreslagit, den tid, som skall hava förflutit från det lagfartsansökningen sista gången kungjorts, förkortades med hälften.

Erfarenheten har ådagalagt, att ifrågavarande förfarande icke användes så ofta, som förhållandena därtill giva anledning; och förde skälet härtill närmast vara, att tiden syntes för lång. För fastighetsförhållandenas ordnande och stabilitet är det emellertid av största vikt, att den utväg därtill, som tillståndet till berörda förfarande öppnat, anlitas i så vidsträckt omfattning som möjligt; och det synes antagligt, att om den föreskrivna väntetiden förkortades så som motionären föreslagit, fastighetsägarna mer allmänt skulle tillgodogöra sig den viktiga förmån, som förfarandet erbjuder dem. Det kan visserligen invändas, att, därest den föreslagna ändringen komme till stånd, vådan av att nämnda förmån beredes jämväl den oredlige förvärvaren, synes bliva större, än den nu är, men utskottet kan icke föreställa sig, att den ifrågasatta inskränkningen i tidsbestämmelsen skulle, då alla övriga garantier iakttagas, i och för sig öka denna våda. Det bör dessutom i avseende härå erinras, att liksom bland hela antalet fång de ogiltiga utgöra ett försvinnande fåtal, samma förhållande säkerligen äger rum bland de fall, där det ifrågavarande förfarandet kommer till användning.

Vidare bör ihågkommas, huruledes utom de garantier, som själva författningen föreskriver, ytterligare säkerhet mot missbruk förefinnes därigenom att i allmänhet en rätt lång tid av föregående besittning måste läggas till den tid, vilken berörda förfarande må kräva. Ej heller må den omständigheten lämnas obeaktad, att den preskriptionstid, varom fråga är, icke är av beskaffenhet att, då densamma lupit till ända, avskära möjligheten för den rättmätige ägaren att göra sin rätt gällande. I betraktande härav synes nu gällande tidsbestämmelse kunna utan olägenhet eller våda utbytas emot den i motionen föreslagna.»

Utskottet hemställde därför, att riksdagen måtte för sin del antaga ett av utskottet i anslutning till motionen utarbetat förslag till lag om ändrad lydelse av ifrågavarande lagrum. Denna hemställan blev av riksdagen bifallen. Sedan Kungl. Maj:t inhämtat högsta domstolens utlåtande över det sålunda av riksdagen antagna förslaget, utfärdades den 31 december 1891 lag i ämnet.

I en vid 1901 års riksdag inom andra kammaren väckt motion, nr 49, hemställdes, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag om sådan ändring av gällande föreskrifter, att den i 10 § lagfartsförordningen bestämda klandertid av fem år måtte inskränkas till ett år efter sista kungörandet.

Lagutskottet anförde i utlåtande nr 25:

»Utskottet kan ej biträda motionärens förslag. Genom en lagändring av den innebörd, som i motionen ifrågasättes, komme nämligen, efter utskottets uppfattning, de bestämmelser i 10 § lagfartslagen, vilka äro ämnade att utgöra garantier mot lagfarts beviljande åt annan än rätte ägaren, att i väsentlig mån förlora sin kraft. Faran för att lagfart komme den oredlige förvärvaren till godo bleve därigenom väsentligt ökad, liksom ock i följd därav möjligheten för honom att emot rätte ägaren vinna hävd å fastigheten.

Till den lagfartssökandes anspråk på lättnad i att vinna stadgad rätt till fastighet, förvärvat genom fång, vartill laga åtkomst ej kan visas, synes all skälig hänsyn vara tagen dels i och med den redan år 1891 genomförda, av motionären omförmälda förkortningen av tidsbestämmelsen i 10 § lagfartslagen från tio till fem år, dels ock genom den likaledes av motionären omnämnda inskränkning, som år 1897 ägt rum beträffande antalet av de kyrkor, vari kungörelse om vilande lagfartsansökning bör uppläsas.»

Med erinran slutligen, att ganska mycken tvekan gjorde sig gällande, då vid 1891 års riksdag fråga förelåg om förändring av berörda tidsbestämelse från tio till fem år, hemställde utskottet, att motionen icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda. Denna hemställan blev av riksdagen bifallen.

Vid 1920 års riksdag yrkades därefter i en inom andra kammaren väckt motion, nr 246, bland annat att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring av 10 § andra stycket lagfartsförordningen, att tiden för klander-talan bleve nedsatt till ett år efter sista kungörandet.

Första lag-
utskottet
1920 nr 11.

Första lagutskottet anförde i utlåtande nr 11, efter att hava redogjort för motiven till lagrummet och tidigare väckta ändringsförslag:

»Såsom av förestående redogörelse framgår, var syftet med nu förevarande stadgande att för den, som i god tro förvärvat fastighet men ej kunde styrka förre ägarens åtkomst, bereda möjlighet att det oaktat erhålla lagfart å sitt fång och därefter vinna hävd å fastigheten. Att nu, på sätt i motionen föreslås, vidtaga en ytterligare inskränkning i tiden för klandertalans anställande utöver den, som verkställdes år 1891, kan utskottet ej förorda. Den garanti man velat vinna mot att lagfart skulle kunna erhållas å olagliga förvärv, skulle vid ett bifall till motionen i denna del ej oväsentligt rubbas, och den rättmätiga ägarens intressen äventyras. Utskottet anser sig sålunda ej kunna tillstyrka motionen i berörda del.»

Motionen föranledde ej någon riksdagens åtgärd.

Motionen.

I den nu förevarande motionen hemställes om skrivelse till Kungl. Maj:t med begäran om förslag till sådan ändring i lagfartsförordningen, att tiden, inom vilken klander skall instämmas, måtte inskränkas till två år, räknat från sista kungörandet.

2) Formen för kungörelseförfarandet.

Historik. Enligt den avfattning, 10 § andra stycket lagfartsförordningen erhöi genom förordningen den 22 april 1881, skulle kungörelsen om att lagfartsansökningen förklarats vilande genom sökandens försorg tre gånger, minst en månad mellan varje gång, såväl införas i allmänna tidningarna som ock, när fråga vore om egendom å landet, uppläsas i tingslagets kyrkor.

Ändring av denna bestämmelse i fråga om sättet för kungörandet påkal-lades vid 1895 års riksdag uti två inom andra kammaren väckta motioner, nr 52 och 83.

I den ena föreslogs, att lagfartskungörelsen skulle uppläsas i tingslagets

kyrkor allenast en gång, eller ock att sådan kungörelse väl skulle uppläsas tre gånger, men endast i socknens och angränsande socknars kyrkor.

I den andra hemställdes, att i lagrummet efter orden »uppläst i tingslagets kyrkor» måtte insättas orden »eller, där tingslaget består av mera än ett härad, i häradets kyrkor».

Laguskottet framhöll, hurusom båda motionerna gåve uttryck åt den uppfattning, att ifrågavarande bestämmelse i lagfartsförordningen mera än nödigt förorsakade den lagfartssökande kostnader och besvär, samt anförde, att det även enligt utskottets uppfattning kunde ifrågasättas, huruvida icke i förevarande fall kungörelsens uppläsning i kyrkorna skulle kunna utan olägenhet inskränkas. Särskilt där flera häradar eller tingslag blivit till ett tingslag sammanslagna syntes kungörelsernas uppläsande i samtliga kyrkor i det nya större tingslaget icke vara av behovet påkallat. Utskottet hemställde därför, att riksdagen ville i skrivelse anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, i vad mån en inskränkning i förevarande bestämmelse om kungörelsens uppläsande i kyrka lämpligen kunde äga rum. Utskottets hemställan bifölls av riksdagen.

*Laguskottet
1895 nr 38.*

I anledning av riksdagens berörda skrivelse framlades vid 1897 års riksdag en proposition, nr 18, med förslag om ändring av 10 § lagfartsförordningen, i syfte att uppläsande i kyrka av kungörelse om lagfartsansökning skulle kunna i någon mån inskränkas.

Laguskottet hemställde i utlåtande nr 6, att, med viss ändring av det kungliga förslaget, kungörelse av däri omförmält slag skulle, när fråga vore om egendom å landet, jämte det den infördes i allmänna tidningarna, uppläsas i kyrkan för den församling, där egendomen vore belägen, ävensom, när tingslaget bestode av mera än en församling, jämväl i kyrkorna för angränsande inom tingslaget belägna församlingar. I samma utlåtande avstyrkte utskottet en inom andra kammaren väckt motion, nr 16, att kungörelse om lagfartsansökan skulle införas jämväl i länskungörelserna.

*Laguskottet
1897 nr 6.*

Riksdagen biföll utskottets hemställan, och den 19 november 1897 utfärdades lag i ämnet av nyss angivet innehåll. Lagrummet har sedermera, såvitt nu är i fråga, ej undergått någon ändring.

I detta sammanhang får utskottet erinra därom, att *frågan om inskränkning av kungörelsers uppläsande i kyrka* varit i hela dess vidd föremål för upprepade framställningar i kyrkomötet och riksdagen, därvid framhållits, att den gällande ordningen lede av åtskilliga svåra olägenheter. Ett särskilt förslag till lag angående offentliggörande av allmänna författningar och kungörelser samt enskilda tillkännagivanden finnes utarbetat av den av Kungl. Maj:t den 21 november 1890 tillsatta kommittén för utarbetande av förslag till ändringar i kyrkolagen m. m. Enligt kommitténs berörda förslag skulle allenast kyrkliga kungörelser uppläsas i kyrkorna; de världsliga kungörelserna däremot, vilka ansågos kräva en annan form för publi-

*Kyrkolags-
kommittén.*

cerande, borde fästas å anslagstavla, varjämte uppläsning av vissa kungörelser skulle ske dels genom kommunalnämndens försorg i sockenstuga eller annat lämpligt rum i närheten av sockenkyrkan och dels å kommunal- eller kyrkostämma eller vid stadsfullmäktiges sammanträde.

År 1905 anhöll riksdagen, i anledning av väckt motion, i skrivelse till Konungen, nr 50, om åtgärders vidtagande för inskränkning av kungörelser uppläsande i kyrkorna. Berörda riksdagsskrivelse lydde sålunda:

*Riksdagens
skrivelse nr
50 år 1905.*

»I en inom riksdagen väckt motion har framhållits önskvärdheten av att åtgärder vidtagas för att ytterligare inskränka uppläsandet av kungörelser i kyrkorna.

Det erinras i denna motion, hurusom genom lag den 1 juni 1894 ett steg tagits till inskränkning av kungörelser uppläsande från predikstolarna och att i nådigt cirkulär till Eders Kungl. Maj:ts befallningshavande den 28 maj 1897 föreskrifter meddelats i syfte att åstadkomma ytterligare minskning i detta uppläsande.

Med erkännande att genom dessa lagbestämmelser väg till ett mera rationellt tillvägagående i det ifrågavarande avseendet banats, hade likväl 1898 års kyrkomöte funnit sig böra ingå med underdånig anhållan, det täcktes Eders Kungl. Maj:t vidtaga åtgärder för inskränkning i väsentlig mån av kungörelser uppläsande från predikstolen. Det önskemål nämnda kyrkomöte sålunda uttalat hade emellertid — fränsett att genom nådigt cirkulär den 1 mars 1901 Eders Kungl. Maj:ts befallningshavandes uppmärksamhet fästs å angelägenheten att noggrant iakttaga föreskrifterna i förstnämnda cirkulär — ännu icke blivit uppfyllt.

Enligt riksdagens mening finnas goda skäl för att ytterligare inskränka det föga tidsenliga uppläsandet i kyrkorna av en mängd olikartade kungörelser. Från allmänt medborgerlig och kommunal synpunkt måste detta sätt att bringa kungörelser till allmänhetens kännedom numera anses blott ofullständigt fylla sitt ändamål. Till statskyrkan icke hörande medborgare och ett stort antal av hennes egna medlemmar betjänas icke därav. På många håll står kyrkan merendels tom, under det att offentliggörandet sker av vad staten har att tillkännagiva och påbjuda. På grund av svårigheten att fatta och minnas åtminstone ett något utförligare muntligt meddelande äro jämväl de kyrkobesökande redan nu i många fall hänvisade till att på annat sätt erhålla närmare kännedom om mera viktiga ärenden.

Vidare synes det brukliga kungörelseläsandet ur kyrklig synpunkt vara synnerligen olämpligt, då det icke allenast är främmande för gudstjänstens idé, utan tillika störande för det religiösa livet. Slutligen torde det med hänsyn till den prästerliga ämbetsverksamheten vara värt beaktande, att prästen genom ifrågavarande åliggande kan finna sig nödsakad att på ett brådskande sätt utföra sin egentliga ämbetsgärning, eller bliva ställd i det ytterst plågsamma läget att nödgas lämna intyg om en uppläsning från predikstolen, som på grund av andra oundgängliga åligganden ej kunnat på ett fullt lagenligt sätt äga rum. Stundom kan nämligen kungörelseuppläsandet bliva ganska tidskrävande, ej minst på landsbygden, där man av sparsamhets- och bekvämlighetsskäl ofta nog för sina enskilda tillkännagivanden föredrager predikstolen framför tidningarna, som dock numera knappast torde saknas i någon by eller gård.

Riksdagen, som alltså ansluter sig till det i motionen uttalade önskemål, får fördenskuil hos Eders Kungl. Maj:t anhålla om åtgärders vidtagande

för ytterligare inskränkning i det föreskrivna kungörelseuppläsandet från predikstolen.»

I anledning av berörda riksdagsskrivelse hava åtskilliga specialförfattningar utfärdats, vilka emellertid icke beröra frågan om kungörandet av vilande lagfarter. Enligt vad utskottet inhämtat, torde skrivelsen icke komma att föranleda någon ytterligare åtgärd från Kungl. Maj:ts sida.

Erinras kan vidare därom, att även frågan om *den legala annonseringen i allmänhet* varit föremål för framställning från riksdagens sida.

Vid 1895 års riksdag hemställde sålunda lagutskottet i utlåtande nr 38, i anledning av en inom andra kammaren väckt motion, nr 89, att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, om och i vilka fall inskränkning i den genom lag och författning stadgade legala annonseringen kunde äga rum samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill den verkställda utredningen kunde föranleda. Utskottet yttrade därvid:

»Det torde ej kunna bestridas, att den i lag och författningar stadgade *Legalutskottet 1895 nr 38.* annonseringsskyldigheten ofta verkar betungande för de samhällsmedlemmar, vilka för bevakande av sina intressen hava att fullgöra densamma; och det bör därför anses såsom ett önskningsmål att inskränka denna skyldighet, så långt sådant utan olägenhet låter sig göra.

Uti ifrågavarande motion har särskilt framhållits det enligt motionärens tanke onödiga fördyrandet av annonseringsskyldighetens fullgörande, som bliver en följd av de ofta förekommande stadgandena, att en kungörelse skall i allmänna tidningarna införas tre gånger; och motionären har tillika påpekat den tvivelaktiga, i alla händelser ytterst ringa fördel, som en upprepad annonsering i de allmänna tidningarna medför.

Utskottet måste i detta fall giva motionären rätt. Det nuvarande tillståndet i fråga om legal annonsering är i många avseenden mindre tillfredsställande och utskottet anser en förändring härutinnan vara önskelig, dels ur synpunkten att söka åstadkomma minskning i kostnaderna för vederbörande annonsör, dels och huvudsakligast av den anledning, att det nu stadgade annonseringssättet ej medför den därmed åsyftade verkan — att sprida kännedom om ett visst faktum eller en viss händelse till alla dem, som därav kunna hava intresse.

Men ännu ett skäl finnes varför enligt utskottets åsikt en revision av gällande bestämmelser är påkallad.

Vid granskning av den förteckning, som utskottet låtit sitt kansli upprätta över de stadganden i allmänna lagen och viktigare allmänna författningar, vilka innehålla bestämmelse om annonserings verkställande — vilken förteckning såsom bilaga åtföljer utskottets betänkande — har nämligen utskottet i många fall ej kunnat finna någon giltig, i förhållandenas egen natur grundad anledning till den olikhet i föreskrifter, som äger rum, särskilt därutinnan, att i vissa fall annonsering trenne gånger är påbjuden, i andra fall åter annonsering en gång är tillräcklig. Enhet i dessa hänseenden lär ej kunna vinnas med mindre än att samtliga annonseringsstadganden underkastas revision.»

Utskottets berörda hemställan blev av riksdagen bifallen.

I ovan omförmälda proposition nr 18 vid 1897 års riksdag med förslag *Prop. nr 18 år 1897.* till viss ändring av 10 § lagfartsförordningen förklarade föredragande de-

partementschefen i fråga om riksdagens nyss berörda hemställan, att han ej kunde förorda den däri begärda utredningen. De tillkännagivanden, som genom annonsering bringades till allmänhetens kännedom, vore nämligen enligt departementschefens mening av så skiljaktig beskaffenhet, att ett för alla sådana tillkännagivanden lika annonseringssätt icke lämpligen kunde föreskrivas; å andra sidan syntes den lättnad i annonseringskostnaderna, vilken skulle kunna genom ändring i gällande bestämmelser beredas, icke äga den huvudsakliga betydelse, att endast för sådant ändamål borde företagas en så omfattande lagrevision, som i följd av omöjligheten att uppställa en allmängiltig regel om annonseringssättet skulle bliva erforderlig. När förslag till nya lagar eller författningar eller till ändring i äldre sådana av annan anledning upprättades, borde emellertid de av riksdagen framhållna omständigheterna enligt departementschefens mening i förekommande fall tagas i betraktande.

Slutligen yrkades vid 1920 års riksdag i förenämnda inom andra kammaren väckta motion, nr 246, att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i lagfartsförordningens 10 § andra stycket, att i stället för kungörelse i kyrkorna sådan kungörelse måtte ske, förutom i Post- och inrikes tidningar, i minst tre tidningar inom det län, där fastigheten vore belägen.

I sitt ovanberörda utlåtande, nr 11, yttrade första lagutskottet beträffande detta yrkande:

Första lag-
utskottet
1920 nr 11.

»Utskottet kan ej heller i nu omförmälda del tillstyrka motionen. Såsom av ovannämnda redogörelse framgår, är frågan om inskränkning av kungörelsers uppläsande i kyrka till följd av riksdagens skrivelse år 1905 för närvarande beroende på Kungl. Maj:ts prövning. Att vid sådant förhållande, på sätt i motionen föreslås, upphäva föreskriften om kungörelsens uppläsande i kyrka i allenast ett av de talrikt förekommande fall, där sådan föreskrift meddelats, synes ej vara lämpligt. Frågan om upphävande av lagfartsansökans uppläsande i kyrka bör tagas under övervägande i samband med den prövning av berörda spörsmål i hela dess vidd, som på Kungl. Maj:t ankommer, och härvid bör enligt utskottets mening tillses, ej blott att kungörelsen om lagfartsansökningen göres i möjligaste mån effektiv, utan även att — på sätt jämväl förut av riksdagen framhållits — kostnaden för den lagfartssökande ej mer än nödigt ökas.»

Motionen föranledde ej heller i denna del någon riksdagens åtgärd.

Motionen. I den nu ifrågavarande motionen föreslås, att annonseringen av vilande lagfarer i Post- och inrikes tidningar skall inskränkas till endast en gång, men att i stället sådan annons med viss mellantid skall införas i någon ortstidning, exempelvis två gånger. Vidare föreslås, att kungörelse om vilande lagfart skall uppläsa i kyrkan endast en gång och då i kyrkan i den församling, där fastigheten är belägen.

Utskottet. Det torde vara ett allmänt erkänt missförhållande, att fastighetsägarna icke i den utsträckning, som vore önskelig, begagnat sig av de möjligheter att

vinna reda och stabilitet i fastighetsförhållandena, som bestämmelserna om så kallad kungörelselagfart i 10 § lagfartsförordningen erbjuda. Härpå hän- tyda, bland annat, följande uppgifter, som kommissionen för Dalarnas indelning i skifteslag i skrivelse till Kungl. Maj:t den 29 januari 1921 lämnat rörande antalet vilande lagfarter i Dalarna:

»Enligt i mars månad 1919 av domhavanden i Ovansiljans domsaga läm- nad uppgift var antalet vilande lagfarter för Mora socken 13,085, för Våmhus socken 2,032, för Sollerö socken 1,504 och för Venjans socken 2,614 eller för Mora tingslag tillhopa 19,235, för Orsa socken och tingslag 3,501, för Älvdalens socken och tingslag 1,988 samt för Särna och Idre tingslag 1,460 eller för hela domsagan 26,184. Nyligen verkställd undersökning beträffande Nedansiljans domsaga visar, att antalet vilande lagfarter uppgår för Ore socken till 893, för Rättviks socken till 6,146, för Boda socken till 1,081, för Leksands socken till 4,258, för Siljansnäs socken till 1,108, för Bjursås socken till 528, för Äls socken till 1,013 och för Gagnefs socken till 3,698 eller för hela domsagan tillhopa 18,725.»

Det torde med visshet kunna antagas, att ett stort antal av de i skrivelsen avsedda fallen varit av beskaffenhet att lagfart skulle kunnat vinnas med tillämpning av det av lagfartsförordningen anvisade kungörelseförfarandet.

Att allmänheten visat en viss obenägenhet att anlita kungörelseförfarandet, bestyrkes även av de erfarenheter, som vunnits i andra delar av riket.

Anledningen till att kungörelseförfarandet endast i relativt ringa utsträck- ning kommit till användning lär man, bland annat, hava att söka i den omständliga procedur och den långa klandertid, som lagfartsförordningen föreskriver. Det framstår därför såsom önskvärt, att en närmare undersökning verkställes rörande möjligheterna att förkorta klandertiden och förenkla kungörelseförfarandet. Härvid måste givetvis tillses, att de åsyftade lätt- naderna för lagfartssökanden icke vinnas på rättssäkerhetens bekostnad.

Vad särskilt angår den ifrågasatta förkortningen av klandertiden torde det böra tagas under övervägande, huruvida icke en sådan åtgärd i rätts- säkerhetens intresse borde kombineras med åtgärder, som äro ägnade att göra själva kungörelseförfarandet mera effektivt. I sådant hänseende kan framför allt ifrågasättas, huruvida det icke borde föreskrivas, att kungörelse om vilande lagfart skall införas i tidning inom orten. Även andra publi- kationsformer kunde tänkas, såsom kungörelsens anslående i sockenstuga eller å annat lämpligt ställe.

Införes bestämmelse om annonsering i ortstidning, torde, till undvikande av att lagfartssökanden tillskyndas alltför stora kostnader, böra tagas un- der omprövning, huruvida icke den nu föreskrivna annonseringen i Post- och inrikes tidningar kunde inskränkas.

Slutligen synes böra undersökas, huruvida man icke, för vinnande av större enkelhet och snabbhet i kungörelseförfarandet, skulle kunna inskränka den nu stadgade skyldigheten att låta kungörelse om vilande lagfart upp- läsas i kyrkorna.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motion måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, huruvida och i vad mån de i 10 § andra stycket lagfartsförordningen meddelade bestämmelser kunna omarbetas i syfte att kungörelse angående vilande lagfart må ske i enklare former och att den i lagrummet stadgade klandertid må förkortas, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 13 mars 1924.

På första lagutskottets vägnar:

JAKOB PETTERSSON.

Vid detta ärendes behandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Hederstierna*, *Rogberg*, *Edw. Larson**, *Åkerman*, *Olaus Pettersson*, *K. G. Westman*, *Klefbeck* och *Sandegård*;

från andra kammaren: herrar *Pettersson* i Södertälje, *Lindqvist* i Halmstad, *af Ekenstam*, *Strid*, *Söderberg*, *Johanson* i Huskvarna och *Lindgren* i Dingelvik*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservationer:

dels av herr *Hederstierna*, som anförde:

»Då en ytterligare inskränkning i tiden för klandertalans anställande i fråga om vilande lagfartsansökning utöver den, som verkställdes 1891, ej synes förenlig med den garanti, som man vill vinna mot att lagfart skall kunna erhållas å olagliga förvärv, samt frågan om formen för kungörelseförfarandet i förevarande fall torde böra tagas under övervägande i samband med spørsmålet om ett lämpligt anordnande av kungörelseförfarande i allmänhet, hemställer jag,

att förevarande motion icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.»

dels av herr Rogberg, som ansett, att utskottet bort hemställa om utredning endast huruvida och i vad mån de i 10 § andra stycket lagfartsförordningen meddelade bestämmelserna kunde omarbetas i syfte att kungörelse angående vilande lagfart måtte få ske i enklare former.

Utskottets egen motivering och hemställan borde, enligt denne reservant, hava erhållit följande lydelse:

»Det torde vara ett allmänt erkänt missförhållande — — — — — Utskottet.
— — — — —, som vunnits i andra delar av riket.

Anledningen till att kungörelseförfarandet endast i relativt ringa utsträckning kommit till användning lär dock vara mindre att söka uti klandertidens längd än uti den omständliga procedur, som lagfartsförordningen i övrigt föreskriver. Då de skäl, lagutskottet vid 1901 års riksdag och första lagutskottet vid 1920 års riksdag anfört mot förslag om klandertid på ett år, kunna åberopas även mot den nu påyrkade något längre klandertiden, anser utskottet, att motionen, såvitt densamma rör klandertidens längd, ej bör till någon riksdagens åtgärd föranleda. Däremot framstår det såsom önskvärt, att kungörelseförfarandet blir förenklat, dock utan att lättnaden vinnes på rättssäkerhetens bekostnad.

Det kan ifrågasättas, huruvida det icke borde föreskrivas, att kungörelse om vilande lagfart skall införas i tidning inom orten eller anslås i sockenstugan eller å annat lämpligt ställe. Annonseringen i Post- och inrikes tidningar lär kunna inskränkas. Då kungörelsens uppläsning i kyrkorna är billig och flerstädes torde vara av gagn, vill utskottet härutinnan och i förevarande sammanhang endast erinra, att tregångersuppläsningen tilläventyrs kan inskränkas till uppläsning en gång.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motion måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, huruvida och i vad mån de i 10 § andra stycket lagfartsförordningen meddelade bestämmelser kunna omarbetas i syfte att kungörelse angående vilande lagfart må ske i enklare former, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.»